

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 lipca 2015 roku w K.

sprawy z powództwa A. Z.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 73.369,90 zł i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki A. Z. kwotę 32.000,00 zł (trzydzieści dwa tysiące złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2012 roku do dnia zapłaty,

II. ustala odpowiedzialność na przyszłość strony pozwanej za skutki wypadku komunikacyjnego któremu uległa powódka w dniu 29 czerwca 2010 roku,

III. dalej idące powództwo oddala,

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 467,70 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w K. kwotę 1821,90 zł tytułem zwrotu wydatków oraz części nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powódka A. Z. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 73 369,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2012 r. i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 29 czerwca 2010 r. w M. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym doznała poważnych obrażeń ciała skutkujących koniecznością przewiezienia jej na Oddział Ratunkowy Szpitala (...) w B.. Sprawcą zdarzenia był P. D., natomiast skutki wypadku objęte są zakresem odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej. W toku postępowania likwidacyjnego powyższe okoliczności uznane zostały za niesporne, zaś strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność co do zasady i przyznała powódce kwotę 18 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, która zdaniem powódki nie jest adekwatna do rozmiarów doznanej przez nią krzywdy. Strona pozwana nie wyraziła jednak zgody na zwiększenie tej sumy. Żądana przez powódkę kwota 70 000,00 zł ma na celu zrekompensowanie jej cierpień fizycznych, utraty dotychczasowej radości życia oraz poczucia nieprzydatności życiowej i zawodowej. W wyniku wypadku powódka doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia miednicy, żeber, biodra, urazu odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa, krwiaka uda oraz licznych dolegliwości bólowych podbrzusza i kręgosłupa. Ponadto, powódka była w 20. tygodniu ciąży, co dodatkowo uniemożliwiło wykonanie szeregu badań diagnostycznych i zażywania skutecznych leków przeciwbólowych. Wraz z upływem czasu stan powódki pogarszał się, co wyrażało się wzmożonym uczuciem bólu, drętwieniem rąk i ich częściowym niedowładzie, co w efekcie spowodowało konieczność przeprowadzenia operacji kręgosłupa. Ponadto, u powódki zdiagnozowano dyskopatię kręgow szyjnych C5 - C6 z kręgozmykiem, natomiast

brak ruchu w okresie ciąży spowodował powstanie żylaków. Ze względu na stan zdrowia, Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał powódce świadczenie rehabilitacyjne. Jak wynika z dokumentacji (...), doznała ona uszczerbku na zdrowiu w wysokości 28%, który obejmuje uszkodzenie kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego – 5%, dolegliwości bólowe i ograniczenia ruchomości – 15%, uraz czuciowy i bólowy zespół korzeniowy – 8%. Według zaocznej opinii przedstawionej przez stronę pozwaną uszczerbek ten wynosi zaledwie 4%. Powódka podniosła nadto, że oprócz dolegliwości fizycznych doznała silnych zaburzeń adaptacyjnych, które wymagały leczenia psychiatrycznego. Nasilony stopień depresji skutkowało pojawianiem się myśli samobójczych wobec realnego zagrożenia utraty ciąży, strachem przed podróżą samochodem oraz zanikami pamięci. Ponadto, powódce towarzyszą nawracające wspomnienia o wypadku, co powoduje bezsenność, bezradność, ogólny niepokój i trudności w wykonywaniu codziennych czynności. Przed zdarzeniem powódka była osobą aktywną, zaangażowaną w życie społeczne, cieszącą się pracą nauczyciela. Obecnie unika kontaktu z otoczeniem i utraciła radość z życia, jaką dawały jej zdrowie, praca, osobisty rozwój i pełnienie bez ograniczeń funkcji rodzicielskich – po wypadku powódka miała ograniczony kontakt z urodzonym synem, bowiem z uwagi na doznane urazy zmuszona była korzystać z pomocy osób trzecich. Co więcej, wypadek uniemożliwił jej awans zawodowy i przystąpienie do egzaminu na nauczyciela mianowanego. Oprócz kwoty 70 000,- zł tytułem zadośćuczynienia powódka domagała się także zapłaty kwoty 3 300 zł na poczet zakupu sprzętu rehabilitacyjnego zalecanego przez lekarza – ortopedę oraz 69,90 zł za zakup podkolanówek bezuciskowych oraz leku OLIMP G. Vit. C wzmacniającego odporność po przebytej operacji i leczeniu farmakologicznym, których to kwot strona pozwana nie zwróciła, kwestionując istnienie związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy zakupem tych materiałów a zdarzeniem.

Pismem z dnia 30 października 2013 r. powódka rozszerzyła powództwo wnosząc dodatkowo o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, wskazując, że kwota 18 000 zł przyznana tytułem zadośćuczynienia jest adekwatna do doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu, charakteru i rozmiaru obrażeń będących następstwem wypadku oraz związanych z nim cierpieniem fizycznych i psychicznych. W ocenie strony pozwanej wypłacona suma w pełni rekompensuje skutki zdarzenia z dnia 29.06.2010 r. i odpowiada wysokości kwot zasądzonych przez Sądy w podobnych sprawach w dacie wypłaty tej sumy.

W odpowiedzi na pismo powódki z dnia 30 października 2013 r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, także w rozszerzonym zakresie uznając żądanie za bezpodstawne, niezasadne i nieudowodnione.

Bezspornym pomiędzy stronami było, że w dniu 29 czerwca 2010 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego powódka doznała obrażeń ciała oraz, że strona pozwana przyjęła co do zasady odpowiedzialność za skutki tego zdarzenia i wypłaciła powódce w postępowaniu likwidacyjnym kwotę 18 000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny:

Powódka A. Z. wraz z mężem P. Z. w dniu 29 czerwca 2010r. zawoziła swoją córką oraz dziecko znajomych na obóz do M.. W miejscowości M. doszło do wypadku komunikacyjnego, podczas którego w tył, z prawej strony samochodu, którym kierował mąż powódki, uderzył z dużą siłą TIR. Na skutek tego zdarzenia najcięższych obrażeń ciała doznała powódka, która była wówczas w 20. tygodniu ciąży. Została ona przewieziona z miejsca zdarzenia karetką do szpitala w B., gdzie przebywała przez okres 10 dni na Oddziale Położniczo – Ginekologicznym, w związku z zagrożeniem ciąży. W wyniku tego zdarzenia powódka doznała obrażeń w obrębie kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego oraz ogólnych stłuczeń w okolicach bioder i nóg. Po powrocie ze szpitala powódce zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego, wówczas do czasu porodu w listopadzie 2010 r. poruszała się o kulach. Powódka odczuwała silne bóle brzucha, pleców, lewej nogi, rąk i kręgosłupa, miała też trudności z oddychaniem. Ponadto, miała na ciele liczne siniaki, krwiak uda lewego, stłuczoną lewą stopę i stłuczoną głowę. Powódka doznała także urazu psychicznego – odczuwała lęki, wykazywała nadmierną obawę i troskę w stosunku do bliskich, często płakała, miała trudności ze snem. Konieczne były wizyty u lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii, psychologii, neurochirurgii, neurologii. Potrzebna była także pomoc osób

trzecich przy wykonywaniu codziennych czynności takich jak gotowanie, sprzątanie czy zakupy oraz w opiece nad noworodkiem. Z uwagi na urazy kręgosłupa w odcinku szyjnym i lędźwiowym zalecono jej także rehabilitację oraz przeprowadzenie operacji kręgosłupa. Powódka do chwili obecnej odczuwa dolegliwości bólowe. Przed urodzeniem się dziecka mimo bólu nie mogła ona, ze względu na dobro dziecka, zażywać leków przeciwbólowych. Po porodzie do chwili obecnej powódka cały czas zażywa leki przeciwbólowe, gdyż nadal odczuwa ból oraz dokucza jej drętwienie rąk. Powódka otrzymywała świadczenie rehabilitacyjne przez okres 12 miesięcy.

Powódka przed wypadkiem odbywała staż nauczycielski i zamierzała w lipcu 2010r. przystąpić do egzaminu na nauczyciela mianowanego. Do pracy w szkole powódka wróciła w styczniu 2013r. Obecnie powódka rozważa, czy powtórzy staż i przystąpi do egzaminu. Przed wypadkiem powódka była sprawna fizycznie, prowadziła wraz z rodziną aktywny tryb życia. Wspólnie z mężem jeździła na długie wycieczki rowerowe, pod namiot, na basen, oprócz pracy w zawodzie nauczyciela prowadziła działalność gospodarczą – sklep z odzieżą. Obecnie, z powodu dolegliwości bólowych nie jest w stanie aktywnie spędzać czasu, jak również prowadzić osobiście działalności gospodarczej. Powódka podjęła prowadzenie działalności gospodarczej i zatrudniła pracowników. Powódka od chwili wypadku nie sypia z mężem w jednym łóżku, gdyż obydwójce odczuwają dolegliwości bólowe, to zaś negatywnie wpływa na ich pożycie małżeńskie. Powódka posiada prawo jazdy, jednak obawia się jeździć samochodem, robi to sporadycznie i tylko w bliskiej okolicy.

Dowód:

- przesłuchanie powódki – k. 115 v. – 116,
- zeznania świadka P. Z. – k. 114 – 115 v.,
- karta konsultacyjna – k. 31,
- karta informacyjna – k. 31 v.,
- karta konsultacji – k. 32,
- karta informacyjna leczenia szpitalnego – k. 33-34,
- konsultacja neurologiczna – k. 35,
- zaświadczenia lekarskie k. 36, 68
- wyniki badań MR – k. 37, 38, 43,
- zaświadczenia o stanie zdrowia – k. 39, 42, 45 -46
- skierowanie do szpitala – k. 40-41,
- wynik badania radiologicznego –k. 43 v.,
- konsultacja neurochirurgiczna – k. 44,
- zaświadczenie – k. 47,
- orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 48,
- decyzja – k. 49,
- dokumentacja medyczna – k. 50-55, k. 61,
- opinia psychologiczna – k. 60.

Powódka pismem z dnia 24 stycznia 2012 r. (doręczonym w dniu 27 stycznia 2012r.) wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 100 000,- zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Ostatecznie powódce została wypłacona suma w wysokości 18 000 zł.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru - k. 14-19,
- pismo strony pozwanej z dnia 13.07.2012 r. – k. 13.

W wyniku przeprowadzonych u powódki badań psychologicznych i psychiatrycznych stwierdzono, że cierpi ona z powodu łagodnych, neurotycznych zaburzeń depresyjnych, będących reakcją na trudności życiowe i aktualny stan fizyczny, ma zaburzenia adaptacyjne w związku z przeżytym wypadkiem komunikacyjnym, jej stan zdrowia rokuje pomyślnie pod warunkiem, że stan zdrowia somatycznego i sytuacja życiowa powódki nie ulegnie pogorszeniu. Zaburzenia u powódki nie spełniają kryterium trwałego uszczerbku na zdrowiu, są odwracalne. Ponadto zdiagnozowano ostrą reakcję na stres trwającą kilka godzin po wypadku i zaburzenia stresowe pourazowe trwające przez szereg miesięcy, stopniowo ustające, niektóre z nich epizodycznie powtarzały się z mniejszym nasileniem. Rokowania co do stanu zdrowia powódki są korzystne, zaś ewentualne zaburzenia psychiczne, jakie pojawią się w przyszłości nie będą miały związku przyczynowego z wypadkiem z dnia 29.06.2010 r. Powódka wymaga jednak fachowego wsparcia celem poprawy jakości życia społecznego, zawodowego i rodzinnego oraz wyleczenia depresji. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu określono na 7%.

Wypadek, który przeżyła A. Z. spowodował pełnoobjawowy chroniczny Zespół (...) ((...)), a w jego konsekwencji silną depresję i pogorszenie jakości życia we wszystkich jego sferach: społecznej, zawodowej i rodzinnej. Zaburzenia snu, utrzymujący się lęk, który z mijającym czasem nasila się i nie pozwala powódce powrócić do prawidłowego funkcjonowania. Istnieje konieczność fachowego wsparcia i pomocy przez wykwalifikowanego psychoterapeutę lub psychotraumatologa, a także leczenie psychiatryczne.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego A. K. – k. 139,
- opinia uzupełniająca biegłego sądowego A. K. – k. 238,
- opinia biegłego sądowego A. H. – k. 149-150,
- opinia uzupełniająca biegłego sądowego A. H. – k. 231,
- opinia psychotraumatologa M. B. – k. 301 – 303.

W badaniu neurochirurgicznym i ortopedycznym u powódki rozpoznano:

1. Stan po wypadku komunikacyjnym z 1997 r. – urazy ogólne, bez złamań (brak dokumentacji);
2. Stan po wypadku komunikacyjnym z dnia 29.06.2010 r. – badana była w 20 tygodniu ciąży, wskutek wypadku doznała urazu głowy, kręgosłupa, klatki piersiowej, miednicy, bioder, kończyny dolnej lewej, nie utraciła przytomności:
 - a) stan po urazie głowy (bez utraty przytomności) z zespołem nerwicowym pourazowym (ból i zawroty głowy, stany depresyjno – lękowe);
 - b) stan po urazie odcinka szyjnego kręgosłupa z zespołem bólowym szyjnym, z zaznaczonym ograniczeniem ruchomości i rwą barkowo – ramieniową parestetyczną obustronną,

c) stan po urazie miednicy i odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa – z zespołem bólowym lędźwiowo – krzyżowym typu lumbagii, z rwą kulszową lewostronną o zmiennym nasileniu;

d) stan po urazie stawu biodrowego i uda lewego z niewielkim zespołem bólowym;

3. zespół nerwicowy psychosomatyczny;

4. stan po przebytej appendektomii i operacji żyłaków kończyn dolnych.

W obecnym stanie długotrwały uszczerbku na zdrowiu powódki w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 29.06.2010r. wyniósł 10% (według Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania DZ.U. Nr 234, poz. 1974 ze zm.), w tym:

1. Zespół nerwicowy pourazowy z pobolewaniami i zawrotami głowy oraz nadal utrzymującymi się stanami depresyjno – lękowymi – 1% (poz. 10.a.);

2. Zespół bólowy szyjny typu cervicalgii, z zaznaczonym ograniczeniem ruchomości i rwą barkowo – ramieniową parestetyczną obustronną – 5% (poz. 89a, 94a);

3. Zespół bólowy lędźwiowo – krzyżowy pourazowy, z rwą kulszową lewostronną o zmiennym nasileniu – 2% (poz. 90a, 94c);

4. stan po urazie stawu biodrowego i uda lewego z niewielkim zespołem bólowym – 2% (poz. 143).

Wypadek komunikacyjny, w którym uczestniczyła powódka skutkuje do chwili obecnej okresowymi pobolewaniami, zawrotami głowy, bólami kręgosłupa, parestezjami kończyn górnych w zakresie wszystkich palców obu rąk, bólami stawu biodrowego lewego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej oraz bólami kręgosłupa odcinka lędźwiowego. Dolegliwości te nasilają się przy zmianach pogodowych, przy niewielkim wysiłku fizycznym i zmuszają do przyjmowania leków przeciwbólowych oraz w sposób zasadniczy utrudniają czynności życia codziennego, jak i pracę zawodową. W przyszłości wskazana będzie kontynuacja leczenia usprawniającego. Z powodu przebytego urazu mogą w przyszłości pojawić się dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego połączone ze wzmożonym napięciem mięśni karku ograniczające jego ruchomość.

Dowód:

- opinia biegłych sądowych H. A. i M. J. – k. 172-173,

- opinia uzupełniająca biegłych sądowych H. A. i M. J. – k. 235.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sad zważył, co następuje:

Powództwo A. Z. podlegało uwzględnieniu w części. W przedmiotowej sprawie poza sporem między stronami był fakt zaistnienia w dniu 29 czerwca 2010 r. wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego powódka doznała obrażeń ciała. Bezsporna była również zasada odpowiedzialności strony pozwanej. Strona pozwana przyznała powódce zadośćuczynienie w wysokości 18000,00 zł i kwestionowała zasadność jej dalej idących roszczeń w tym zakresie. Spór między stronami dotyczył ustalenia wysokości należnego powódce zadośćuczynienia adekwatnego do skutków przedmiotowego zdarzenia dla jej życia i zdrowia oraz stopnia trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powódki pozostającego w związku przyczynowym z tym zdarzeniem.

Obowiązujące przepisy prawa ubezpieczeniowego przewidują zasadę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W dniu 1 stycznia 2004 roku weszła w życie ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu gwarancyjnym i Polskim

Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm., dalej jako uoc). Zgodnie zaś z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Podstawą więc odpowiedzialności ubezpieczyciela jest ustalenie odpowiedzialności sprawcy szkody zgodnie z ogólnym zasadami odpowiedzialności za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym. Przewidziana w art. 436§1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody na osobie lub mieniu wywołane przez ruch tego pojazdu opiera się na zasadzie ryzyka.

W przedmiotowej sprawie fakt zaistnienia wypadku ubezpieczeniowego implikujący odpowiedzialność ubezpieczyciela był poza sporem. Jak już wskazano strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za szkodę wywołaną zdarzeniem z dnia 29 czerwca 2010 r.

W ocenie Sądu ustalenie stopnia doznanego uszczerbku na zdrowiu powódki pozostającego w związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 29 czerwca 2010 r. wymagało wiadomości specjalnych z zakresu medycyny i psychologii. Wobec tego Sąd na podstawie art. 278 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurochirurgii, psychiatrii, a także psychologii i psychotraumatologii. Sąd w całej rozciągłości podzielił wnioski wydanych w sprawie opinii biegłych sądowych, biegli odnieśli się w pisemnych wyjaśnieniach do swoich opinii do zarzutów podnoszonych przez powódkę i rzeczowo uzasadnili swoje stanowiska. Podkreślić należy, że opinie biegłych i psychologów są ze sobą zbieżne i wzajemnie się uzupełniają. Biegli w opiniach rzeczowo wskazali, które ze stwierdzonych u powódki schorzeń pozostawały w związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 29 czerwca 2010 r., a które były od niego niezależne. Podkreślić należy, że biegli z zakresu ortopedii i neurochirurgii ustalili u powódki łącznie 10 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, zaś biegły z zakresu psychiatrii 7% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Opinie tych biegłych sądowych są w ocenie sądu rzetelne, wykonane w oparciu o zgromadzoną dokumentację medyczną powódki, ponadto po przeprowadzeniu wywiadu chorobowego, badań ortopedycznego, neurologicznego i psychiatrycznego powódki A. Z.. Biegli w swoich opiniach wyjaśnili zarówno metodę ustalania stopnia uszczerbku na zdrowiu, jak też czynniki i stwierdzone urazy, które miały wpływ na ocenę stanu zdrowia poszkodowanej oraz rokowań na przyszłość. Opinie wyżej wskazanych biegłych dodatkowo w odniesieniu do skutków przedmiotowego wypadku w sferze psychicznej powódki znajdują wsparcie, a także rozwinięcie w opiniach psychologa i psychotraumatologa.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Według zaś art. 445 § 1 k.c. odwołującego się do wypadków wskazanych w art. 444 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może także przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter nieo określony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Sąd przyjął, że podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie powinien być zakres doznanych przez powódkę obrażeń, rozmiar bólu, czas trwania leczenia oraz stopień ustalonego długotrwałego uszczerbku na ich zdrowiu.

W przedmiotowej sprawie powódka domagała się zasądzenia zadośćuczynienia za doznane krzywdy i cierpienia w wysokości 70 000,00 zł oraz 3369,90 zł tytułem odszkodowania, w tym 69,90 zł na poniesione dotychczas koszty leczenia żylaków oraz 3300,- zł na zakup sprzętu rehabilitacyjnego – materaca i poduszki ortopedycznej, zalecanych przez lekarzy. Powódka domagała się także ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki przedmiotowego wypadku na przyszłość.

Biorąc pod uwagę poczynione wyżej rozważania co do skutków przedmiotowego zdarzenia dla zdrowia powódki, stopnia stwierdzonego uszczerbku na jej zdrowiu oraz rokowań na przyszłość Sąd uznał, że zgłoszone roszczenie z tytułu zadośćuczynienia podlegało uwzględnieniu w części tj. co do kwoty 32 000,- zł, zaś w pozostałym zakresie było wygórowane. W ocenie Sądu skutki wypadku, fakt że powódka doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu łącznie w 17 %, że od chwili zdarzenia do chwili obecnej, a więc już ponad pięć lat, odczuwa ona nadal dolegliwości bólowe i ograniczenia w wykonywaniu prac wysiłkowych, zadośćuczynienie w łącznej wysokości 50 000,- zł (w tym 18000,- zł wypłacone w postępowaniu likwidacyjnym) jest odpowiednie i powinno zrekompensować powódce doznane cierpienia. Sąd ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia wziął przede wszystkim pod uwagę szczególną sytuację życiową i rodzinną powódki. Powódka w chwili wypadku była bowiem w 20. tygodniu ciąży i ten stan niewątpliwie miał zasadniczy wpływ na stan jej zdrowia, sposób diagnostyki i leczenia. Nie ulega wątpliwości, że diagnostyka i leczenie kobiety ciężarnej, z uwagi na dobro dziecka, jest znacznie ograniczone. Powódka nie mogła zażywać leków uśmierzających ból, nie mogła też być poddana badaniom polegającym na prześwietleniach, typu RTG. To niewątpliwie utrudniało diagnostykę, a zwłaszcza potęgowało odczuwane przez powódkę skutki wypadku i uniemożliwiało wdrożenie w pełnym zakresie leczenia. Dodatkowym obciążeniem psychofizycznym była obawa o zdrowie nienarodzonego dziecka. Powódka w szpitalu przebywała przez okres 10 dni w związku z zagrożeniem ciąży. Z uwagi na to zagrożenie oraz dokuczliwe dolegliwości bólowe powódka przez ostatnie miesiące ciąży właściwie nie opuszczała domu, poruszała się po domu przy pomocy kul oraz wymagała nieustannej pomocy osób bliskich we wszystkich czynnościach życia codziennego. Te wszystkie okoliczności miały negatywny wpływ na sferę psychiczną powódki, doprowadzając do silnej depresji i stanów lękowych. Skutki tego wypadku ujemnie oddziaływały na wszystkie sfery życia powódki: społeczną, rodzinną i zawodową. Nie bez znaczenia jest fakt, że wskutek dolegliwości bólowych powódka miała poważne trudności w sprawowaniu opieki nad dzieckiem po porodzie. Mając na uwadze, że powódka doznała 17 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, łączna kwota 50 000,00 zł zadośćuczynienia będzie adekwatna do doznanych obrażeń ciała, cierpienia i zrekompensuje w pełni skutki wypadku dla zdrowia i życia A. Z.. Podkreślić należy, że powódka w chwili zdarzenia nie miała żadnych dolegliwości, była w pełni sprawna, prowadziła aktywny tryb życia. Przy ustalaniu uszczerbku na zdrowiu pod uwagę brano rodzaj doznanych urazów, długotrwałość dolegliwości bólowych, rodzaj leczenia jaki powódka odbyła i aktualny stan przedmiotowy. Przebyte urazy, zwłaszcza w pierwszych miesiącach po wypadku skutkowały istotnie nasilonym zespołem bólowym. Powódka do chwili obecnej zrezygnowała z uprawiania jakiegokolwiek aktywności ruchowej, w tym jazdy na rowerze. Niewątpliwie wielomiesięczny proces leczenia, odczuwane dolegliwości bólowe, zły stan psychiczny, utrudniały i nadal utrudniają powódce normalne funkcjonowanie. Podkreślić trzeba, że rokowania co do powrotu do zdrowia powódki nie są pomyślne. Z tego względu zdaniem Sądu w okolicznościach faktycznych tej sprawy, roszczenie zasądzenia dalszego (ponad wypłaconą dotychczas kwotę 18 000,00 zł) zadośćuczynienia w wysokości 32 000,00 zł było w pełni uzasadnione i odpowiednie do rozmiaru krzywdy jakiej doznała powódka. Dalej idące żądanie pozwu w ocenie Sądu jako wygórowane i nieodpowiednie podlegało oddaleniu.

Oddaleniu podlegało także żądanie zasądzenia odszkodowania w wysokości 3369,90 zł. Podkreślić należy, że powódka nie wykazała, aby stwierdzone u niej i zoperowane żylaki kończyn dolnych pozostawały w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 29 czerwca 2010r. Nie potwierdził tej okoliczności w szczególności biegły z zakresu chirurgii i ortopedii. Stąd też nie podlegały zasądzeniu koszty leczenia w tym zakresie wyliczone i udokumentowane rachunkami przez powódkę na kwotę 69,90 zł. Brak było też podstaw do uwzględnienia żądania zasądzenia kwoty 3300,00 zł na zakup sprzętu rehabilitacyjnego. Powódka nie wykazała, aby sprzęt ten był potrzebny lub konieczny dla poprawy jej stanu zdrowia. Nie bez znaczenia jest przy tym fakt, że powódka w ciągu pięciu lat od wypadku sprzętu takiego nie zakupiła, pomimo, że dysponowała środkami finansowymi, chociażby z uzyskanego w postępowaniu likwidacyjnym zadośćuczynienia. Z tych też względów mając także na uwadze treść art. 6 k.c. i 232 k.p.c Sąd powództwo w części dotyczącej odszkodowania w kwocie 3369,90 zł oddalił.

Zasądając zadośćuczynienie w kwocie 32 000,00 zł Sąd orzekł o należnych odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia w oparciu o art. 481 § 1 k.c. i art. 455 k.c., a także mając na uwadze treść art. 14§1 uoc, w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powódka w piśmie z dnia 24 stycznia 2012r., doręczonym w dniu 27

stycznia 2012 r., oznaczyła wysokość żadanego od strony pozwanej zadośćuczynienia oraz odszkodowania. W piśmie tym powódka wezwała stronę pozwaną między innymi do zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 100000,00 zł oraz odszkodowania w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego pisma. Skoro pozwana pismo to otrzymała 27 stycznia 2012 r. to termin wymagalności roszczeń odszkodowawczych powódki upłynął w dniu 10 lutego 2012 r., a zatem od dnia 11 lutego 2012 r. strona pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem należnego powódce świadczenia z tytułu zadośćuczynienia. Z tego też względu sformułowane w pozwie żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za okres od 12 lutego 2012r. było w pełni uzasadnione.

Sąd uznał także za zasadne żądanie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku z dnia 29 czerwca 2010r. W kwestii tej uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1970 r., III CZP 34/69, stanowiła, że w sprawie o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia zasądzenie świadczenia odszkodowawczego nie wyłącza ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia. Stanowisko to, zachowało aktualność pod rządem nowej treści art. 4421 § 3 k.c. Zgodnie bowiem z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2009r., w sprawie III CZP 2/09: „pod rządem art. 4421 § 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości”. Nie ulega wątpliwości, że powódka wskutek wypadku doznała bardzo dolegliwego i trudnego w leczeniu urazu kręgosłupa w odcinku szyjnym i lędźwiowym. Zgodnie z opinią biegłych z zakresu neurochirurgii i ortopedii rokowania na przyszłość nie są dla powódki pomyślne. Biegli wskazali bowiem, że dolegliwości bólowe będą się nasilały przy zmianach pogodowych oraz przy niewielkim wysiłku fizycznym i w sposób zasadniczy, będą utrudniały czynności życia codziennego, jak i pracę zawodową powódki. W przyszłości wskazana będzie kontynuacja leczenia usprawniającego. Z powodu przebytego urazu mogą pojawić się w przyszłości dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego połączone ze wzmożonym napięciem mięśni karku ograniczające jego ruchomość. Ponadto powódka wymaga podjęcia specjalistycznej terapii psychotraumatologicznej, z uwagi na utrzymujące się nadal stany lękowe i depresyjne. Mając na uwadze całokształt okoliczności niniejszej sprawy, a zwłaszcza fakt długotrwałego odczuwania przez powódkę dolegliwości będących skutkiem doznanych urazów i niepomyślne dla niej rokowania na przyszłość Sąd przyjął, że powódka wykazała interes prawny, o którym mowa w art. 189 k.p.c., w ustaleniu odpowiedzialności na przyszłość strony pozwanej za skutki przedmiotowego wypadku.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 100 k.p.c. i dokonano stosunkowego rozdzielenia kosztów postępowania. Zgodnie z wynikiem postępowania powódka wygrał proces w 44%. Poniesione w sprawie łączne koszty postępowania wyniosły 13424,90 zł. Na koszty te składały się wynagrodzenie pełnomocnika powoda 3600,- zł, opłata od pełnomocnictwa 17,- zł, wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej 3600,- zł, opłata od pełnomocnictwa 17,- zł, opłata sądowa od pozwu 3669,- zł, wydatki związane z wydaniem opinii przez biegłych 2521,90 zł. Zgodnie z wynikiem procesu powódka powinna ponieść 7518,30 zł, zaś strona pozwana 5906,60 zł. Powódka pokrył koszty postępowania w kwocie 7986,- zł, a pozwana w kwocie 3617,- zł. W związku z tym, pozwana powinna zwrócić powódce kwotę 467,70 zł (7986,- zł – 7518,30 zł). Jednocześnie na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014r., nr 1025 t.j) Sąd obciążył stronę pozwaną obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w K., wyłożoną tymczasowo kwotą 1821,90 zł, na pokrycie wydatków związanych z wydaniem opinii przez biegłych sądowych oraz 300,- zł nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu.

9 września 2015r.